

Caminant per les rambles

“Hoquei sobre pedres”... així es titulava un dels CD de Quimi Portet, on hi havia una cançó que parlava de “caminar per les rambles”...

A partir d'ara a Corró d'Avall, també ens podem remetre al títol d'aquesta cançó. Després dels infructuosos intents de tenir una rambla al Passeig dels Til·lers o al carrer Tagamanent, finalment s'ha optat per remodelar la carretera de Ribes. Sembla que cada deu anys toca que els contribuents hi deixem alguna cosa.

La idea d'aquesta rambla ja ve del govern de CiU i ha estat retocada pels socialistes. Però ha estat l'aparició del famós “pla Zapatero”, el factor que ha permès portar-la a terme.

Caldrà valorar si els diners públics que s'hi han invertit haurien fet més servei en algun altre lloc. De ben segur que sí. Però cal dir que malgrat els antecedents, la nova rambla té una configuració agradable. S'ha salvat amb encert la rotonda sud de l'Ajuntament, s'hi han plantat alguns arbres i s'hi han instal·lat bancs i altre mobiliari de rigor. Amb tot, per ara, fa prou patxoca. Caldrà, però, el més important: que l'omplin les persones. No s'hi val a organitzar-hi fires i prou; cal que la gent se la faci seva. Serà responsabilitat de tots aconseguir que els diners emprats siguin útils i no una simple excusa per donar feina a alguns aturats.

Algú ens explicarà algun dia quins són els plans urbanístics de veritat que hi ha previstos per al municipi? Mentrestant, anirem apedaçant i arreglant el que hi ha... les vegades que calgui! I veurem qui va collint les olives de la immensa olivera que dona entrada a la nova “Rambla de Ribes”.

Nadal solidari

*Envoltat de pau, goig i alegria,
Nadal és temps de solidaritat,
de la qual la Creu Roja és garantia
en la nostra fràgil societat.*

*Fa cent cinquanta anys es va iniciar
auxiliant ferits d'una batalla,
i des de llavors ha volgut estar
junt als malalts, marginats i quitxalla.*

*Alguns principis sempre ha respectat,
davant desgràcia i barbaritat:
humanitat, imparcialitat,
voluntariat i neutralitat.*

*El paradís que es viu a l'Establia,
la gran bondat que encomana l'Infant,
sigui el nostre referent cada dia,
ja ara des d'aquest Nadal exultant!*

Manel Mateo

Número 83 · any 21

Desembre 2009

REDACCIÓ

Miquel F. Salgot, Ma Josep Corral, Agustí Iglesias, Sandra Llobet, Roger Maynou, Mar Rodríguez, Cristina Brunés, Xavier Maynou, Elisabet Rodríguez, Anna Velayos, Manel Mateo

DISSENY I MAQUETACIÓ

Joan Corominas

PUBLICITAT

Xavi Maynou

COL·LABORADORS

Antònia Pujadas, Pep Flores, Olga Alcaide, Montserrat Pocurull, David Molina, Fe Fernández, Núria Maynou, Carles Font

EDICIÓ

· Associació Cívica i Cultural
· 1500 exemplars
· Difusió gratuïta
· Tancada la redacció el desembre de 2009
Adreça: Nau Can Ganduxer 08520 Corró d'Avall
email: revista@garbuix.com

La redacció de *Garbuix* no comparteix necessàriament les opinions dels articles signats

PORTADA

Joan Corominas
Tècnica: Collage

Visita'ns a:

www.garbuix.com

Dipòsit legal: B-17350-2004

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

 **Generalitat
de Catalunya**

AMB EL SUPORT DE:

 **INSTITUT DE RECERCA I INNOVACIÓ
TECNOLÒGICA**

VOLUNTARIAT PER LA LLINGÜA

Noèlia Torrubia:

“Tot el que sento, ho expresso en una tela”

La Noèlia Torrubia és una artista franquesina amb una projecció cada vegada més notable. Fa uns mesos va exposar al centre de Nova York i com ella mateixa diu “això obre moltes portes”. Es defineix com una pintora surrealista, admiradora de Dalí, Frida Kalho i Lluís Llongueras. A més, però, és un exemple genuí d'integració al nostre municipi. Va néixer a la Garriga, però fa nou anys que viu a les Franqueses. Ara diu que es sent “totalment d'aquí” i que només canviaria les Franqueses per anar-se'n a viure a Nova York

UNA PINTORA DE LES FRANQUESES ENS EXPLICA COM VA ARRIBAR A EXPOSAR A NOVA YORK

Com arribes a pintar?

Un pintor no es fa; has de néixer amb el do. Jo pinto des de petita, però quan vaig fer BUP, la professora de dibuix lineal va veure els meus dibuixos i em va aconsellar que anés a una escola d'art. Vaig marxar a l'escola La Llotja i allà hi vaig estar dos anys. Després he fet cursos intensius de pintura a l'escola La Massana, però jo considero que sóc autodidacta, perquè ningú m'ha ensenyat a pintar, ningú m'ha ensenyat a agafar un pinzell. N'he anat aprenent jo tota sola a casa...

Et defineixes com una pintora surrealista. D'on ve el teu interès pel surrealisme?

En realitat, jo vaig començar a pintar i després em vaig adonar que el que feia era surrealisme. Sempre he fet surrealisme, perquè era el que em sortia de l'ànima, els meus pensaments, els meus sentiments, les meves vivències. Tot el que sento ho expresso en una tela.

T'inspires en altres autors? Tens alguna referència?

Dalí m'inspira molt i Frida Kalho també, tot i que no sabia que ella feia surrealisme... En quant a quadres m'agraden molt *El gran masturbador* o *La noia a la finestra* de Dalí.

Sabem que també ets bona amiga d'en Lluís Llongueras...

Als 25 anys vaig caure en una depressió. El meu home em va regalar un llibre d'en Lluís Llongueras que es deia “Tot Dalí” i em va arribar al cor. Vaig entrar en contacte amb ell i des d'aleshores hi tinc una amistat molt gran, ens uneixen molts vincles... Ell va ser molt amic de Salvador Dalí durant 30 anys, tan que va arribar a fer-li perruques a Gala, la seva dona. Anem a sopar junts, ens truquem, ens enviem cartes, però escrites a mà, mai emails o escrites amb ordinador. Ell és pintor, escultor, escriptor, fotògraf, perruquer, parla no sé quants idiomes, etc. És grandíssim! Té una ànima i un cor increïbles. En canvi, mai hem parlat de perruqueria, ni m'ha tallat els cabells. Sempre hem parlat d'art.

PERSIFRANQ, S.A.
FABRICA DE PERSIANES

ENTREPRENEDOR

SUBMINISTRAMENT
MUNTATGE
REPARACIÓ
MANTENIMENT

PERSIANES D'ALUMINI,
TIPUS SUPER-GRADHERMETIC
I DE SEURETAT,
AUTOMATISMES, SOSTRES,
SCREEN I MOSQUITERES,
GELOSES

C/ Ca Parada, 12 - ORRIUS DE LES FRANQUESES DEL VALLE (BCN) Tel. 93 840 08 15 www.persifranq.com

Explica'ns com és la teva pintura. Quines tècniques utilitzes?

Vaig començar amb la pintura acrílica perquè no m'atrevia amb oli. L'oli triga molt a eixugar-se, i en canvi l'acrílic et permet pintar amb molt nervi, acabar d'hora i anar amb presses. Després vaig adonar-me que havia de fer-ho tot més pacientment i que a poc a poc les coses et surten millor. Per això un dia vaig comprar oli i d'aleshores ençà no vull saber res de l'acrílic.

I pel que fa a temàtiques?

M'inspira molt el cos de la dona perquè el trobo molt sensual. I Cadaqués, els paisatges de Cadaqués també m'inspiren molt.

Quan trigues a fer un quadre?

De mitjana, més o menys un mes. Com que treballo amb oli i has d'esperar que s'assequi, puc trigar fins i tot diversos mesos.

Per tant, pots fer més d'un quadre alhora?

Sí, puc treballar en més d'un quadre. Jo tinc el meu estudi a casa on no hi pot entrar ningú, ni el meu home. Aquest és el meu espai. Allà estic amb la meua música; començo a escoltar Mozart i em poso a pintar. M'agrada molt Mozart i la seva vida...

Quina va ser la teva primera exposició?

La meua primera exposició en una galeria va ser a Castellterçol. Allí em vaig emocionar molt. Acabava de sortir de la depressió, estava sensible i em va agradar molt que vingués l'alcalde, que em permetessin inaugurar-la i poder explicar el que significava. Vaig notar que a la gent gran li costa d'entendre el surrealisme.

Com vas arribar a exposar a Nova York?

A mi Nova York m'agrada molt i cada any hi anem de vacances amb el meu marit. És una ciutat a la que cal anar-hi, perquè té alguna cosa especial... O t'agrada molt o no t'agrada gens. Un any vam decidir que aniríem a visitar diferents galeries de Nova York per mostrar els meus quadres. Ens llevàvem al matí, agafàvem les meves pintures i anàvem a les galeries. Finalment n'hi va haver una que justament es deia Montserrat Gallery, que va interessar-se per la meua obra i que em va permetre exposar durant un mes. Això d'exposar a Nova York t'obra moltes portes!

Tens prevista alguna altra exposició properament?

Sí, tinc perspectives d'exposar l'any que ve en una galeria nova de Madrid. Quan em van conèixer ja volien que hi exposés immediatament, però això no és tan fàcil; has de tenir material i en aquell moment no en tenia massa... Penso que en una exposició has de donar el millor del millor. En aquell moment jo no ho podia oferir i així els ho vaig explicar.

De què depèn el preu d'un quadre?

Del treball, les hores de feina, el material i la mida. La mida sí que importa en això...!

I la crisi t'ha afectat?

Sí. Abans ja costava que et reconeguessin, donar-te a conèixer... Ara, amb la crisi, la gent en l'últim que pensa és en comprar un quadre. Hi ha altres coses prioritàries abans que comprar-te una pintura per mil euros.

Des d'un punt de vista sentimental, costa vendre un quadre?

Sí, cada quadre és una part de mi. A vegades em costa desenganxar-me de la tela.

Com veus l'art a Les Franqueses?

Em sembla que en temes culturals sempre hi ha moviment, fins i tot diria que més que a la Garriga que és on jo vaig néixer. Això, depèn de les persones... A més Les Franqueses és molt jove i això potser hi té a veure....

C.V.L.F.
CLÍNICA VETERINÀRIA
LES FRANQUESSES
 adreça de L'Espadallera i Santjaume
 Obert de 9h - 21h
 Tel: 93 422 876 / Corró del Poblet, 170-181
 08220 Les Franqueses del Vallès (Barcelona)

ROSTISSERIA "LA BONA CUINA"

MENJAR PER EMPORTAR MENÚS I SERVEI DE CÀTERING

C/Pla Jaume 88 - Tel: 93 981 86 18

Notícies!

Un govern sense majoria, una majoria sense govern i acusacions de corrupció a l'Ajuntament

La situació política al nostre municipi no podria ser més complicada. L'actual equip de govern, encapçalat per Esteve Ribalta (PSC), només compta amb el suport de 6 dels 17 regidors i no ha pogut aprovar algunes qüestions bàsiques com els propis pressupostos municipals. Davant d'aquest fet, en les darreres setmanes hi ha hagut diversos interns de conformar una nova majoria en el consistori que donés estabilitat al govern municipal. Tanmateix, cap d'elles ha reeixit – com a mínim de moment – i l'enfrontament entre els diferents grups polítics municipals sembla cada vegada més profund. Acusacions (velades o no) de corrupció, transfuguisme i ingerències de les direccions comarcals dels partits polítics es barregen en un sàinet al que probablement encara li queden alguns capítols. De moment, repassem els darrers episodis d'aquest embolic.

INTENT DE LA CÚPULA DEL PSC D'ARRIBAR A UN ACORD AMB CIU

A mitjans de novembre *El 9 Nou* informa dels intents del secretari comarcal del PSC, Román Ruiz, per tal que els regidors de la seva formació es coaliguin amb els de CiU i així conformin un nou equip de govern que arribi al final de la legislatura. Segons la informació d'*El 9 Nou*, la proposta de pacte inclouria la possibilitat que Francesc Torné (CiU) pogués tornar a ser alcalde durant els darrers mesos de legislatura i en tot cas exclouria els dos antics regidors d'ERC i PP, Teresa Buigues i Josep Badia. Però l'actual alcalde, Esteve Ribalta, no es mostra disposat a subscriure aquest acord i, encara menys, a permetre el retorn de Torné. Així mateix, durant el darrer ple municipal del 26 de novembre, el regidor de CiU José Ramírez diu públicament que la direcció comarcal socialista els ha anat al darrera per arribar a un pacte, però que CiU no vol saber res de Ribalta.

ACORD DE CIU AMB LES DUES EX-REGIDORES DEL PSC

Pocs dies més tard, Vanessa Garcia i Dolors Isart, les dues regidores que van

abandonar el grup socialista per desavinences amb Esteve Ribalta, anuncien un acord de govern amb Convergència i Unió. Al llarg d'un comunicat, denuncien, entre altres qüestions "Una clara ineptitud professional de l'actual l'alcalde", la "manca d'aprovació dels pressupostos del 2009" o el fet que alguns projectes com el Parc del Falgar, el Sector industrial N o el Centre Cultural de Corró d'Avall es troben "encallats". Per tot plegat, demanen la dimissió d'Esteve Ribalta com a alcalde i s'ofereixen per a constituir un nou equip de govern.

El pacte entre aquestes dues regidores i CiU podria conformar una nova majoria de govern. En l'actualitat, el grup que encapçala Francesc Torné, compta amb 7 regidors, que sumats als dos vots que aportarien Vanessa Garcia i Dolors Isart donarien lloc a una nova majoria absoluta. No obstant, aquest grup de regidors no pot forçar el canvi d'alcalde. Per fer-ho, els caldria presentar una moció de censura i això requereix la signatura de 9 regidors. Cada regidor només pot donar suport a una moció de censura en cada legislatura i com que Garcia i Isart ja van recolzar la destitució de Torné, ara elles mateixes no poden impulsar una nova moció de censura. L'única alternativa que donaria lloc a un canvi de govern, seria que l'actual alcalde dimís voluntàriament, però Esteve Ribalta ja ha deixat clar que no pensa fer-ho, tot i les insistents demandes des de CiU

... APAREIX UN PIS NO DECLARAT DE TORNÉ A L'AMPOLLA

En aquesta situació de debilitat, l'actual equip de govern emet un comunicat el dia 24 de novembre en el que denuncia que l'anterior alcalde, Francesc Torné, compta amb una propietat a la localitat de l'Ampolla (Baix Ebre) que no ha declarat a la seva declaració de patrimoni. És obligació de tots els regidors comunicar quines són les seves possessions a l'inici de legislatura. Malgrat que Torné podria posseir aquest immoble des de ja fa alguns anys, no hauria procedit a declarar-ne la seva titularitat. Però, tot

plegat encara s'embolica més, perquè aquest pis l'hauria construït l'empresa TEYCO, a qui Torné li hauria encarregat diverses tasques mentre estava a l'alcaldia. Entre altres actuacions, li hauria concedit la remodelació de la masia de Can Ribas, adjudicació que ara ha estat declarada irregular pel Departament d'Agricultura. Això ha provocat que la Generalitat reclami que se li retornin més de 290.000 euros que es van concedir en subvencions per a aquest projecte. Tenint en compte aquests fets, l'actual equip de govern posa en coneixement de la fiscalia anticorrupció tota aquesta informació per tal que investigui si constitueixen alguna mena d'irregularitat.

UN PLE PER OBLIDAR...

Enmig de tot aquest batibull, el dia 26 de novembre es celebra el ple municipal. El govern municipal comprova que no té suport per tirar endavant cap iniciativa. Els regidors de CiU i les dues ex-regidores socialistes voten conjuntament totes les propostes i s'oposen sistemàticament a totes les propostes del govern. Fins i tot a qüestions purament estadístiques, com l'aprovació del padró municipal. El regidor de CiU Francesc Colomé pren la paraula per assenyalar que amb aquesta actitud volen posar de manifest la debilitat del govern i demana la dimissió de Ribalta. Aquest, per la seva banda, acusa els convergents i les dues regidores de votar en contra dels interessos dels veïns de les Franqueses. En aquest ple únicament tiren endavant una moció unànime per posicionar-se en contra de la planta de biomassa que es vol construir a la Garriga i una altra en suport a les consultes sobre la independència que van tenir lloc el passat 13 de desembre. Tot plegat es desenvolupa en un clima d'allò més enrarit. Un grup de militants del PSC treuen una pancarta en la qual acusen les regidores Isart i Garcia de ser trànsfuges i de vendre el seu vot. Els demanen que retornin les seves actes de regidores al PSC, però elles tampoc no pensen accedir a aquesta petició.

La Consulta del 13D a les Franqueses

Després que, el passat 13 de setembre, la "Consulta sobre la Independència" es portés a terme a Arenys d'Amunt i contra el permís i la voluntat del Govern espanyol, diversos ajuntaments i centenars d'entitats ciutadanes han donat suport explícit a la consulta popular d'Arenys d'Amunt. Així, i com a resposta multitudinària, pacífica i democràtica, es va crear la Coordinadora de la Consulta per la Independència, una entitat que promou i coordina l'execució de la mateixa consulta arreu del territori català. La pregunta que es formulava era "Està d'acord que Catalunya esdevingui un estat de dret, independent, democràtic i social, integrat en la Unió Europea?" i les butlletes vàlides per votar eren SI, NO o en Blanc, i podien votar tots els residents en el municipi majors de 16 anys. La primera convocatòria de la consulta va ser el dia 13 de desembre i s'hi van adherir 166 pobles.

A les Franqueses, l'Associació Cívica i Cultural va reunir a diferents entitats del municipi i a particulars interessats per la creació d'una Comissió Coordinadora que participaria en la consulta d'àmbit nacional. La configuració del municipi, amb cinc nuclis delimitats, va permetre que la convocatòria fos possible als pobles de Corró d'Amunt,

Corró d'Avall, Llerona i Marata, quedant pendent la data de la consulta de Bellavista. Segons va informar la Comissió, "per poder dur a terme la consulta a Bellavista necessitem més de 20 persones i, cap de les associacions amb qui es va contactar va voler sumar-s'hi". Sense la participació de Bellavista, el cens de votants majors de 16 anys era de 335 a Corró d'Amunt, 6694 a Corró d'Avall, 1012 a Llerona i 158 a Marata. Donat que, legalment, no es podien utilitzar instal·lacions municipals per a la votació, la Comissió va optar per la cessió o el lloguer de locals. Tant a Llerona com a Marata, les parròquies respectives van oferir els Casals parroquials, mentre que a Corró d'Avall es va recórrer a un local de lloguer, i a Corró d'Amunt es van celebrar les eleccions a l'interior d'una autocaravana situada davant l'església. Amb l'escrutini de la votació es van recollir un total de 1466 vots on, més del 90%, eren butlletes de Sí. Tot i que el resultat va ser molt similar als obtinguts arreu de Catalunya, el nivell de participació global del municipi (sense comptar Bellavista) es va situar per sota del 20%.

En declaracions de la comissió organitzadora "tot i que no s'ha pogut convocar la consulta a Bellavista, el col·legi de Corró d'Avall ha recollit 107 vots (no comptabilitzats) procedents de veïns del Barri que han volgut expressar el seu vot", i va afegir que "farem els possibles per a què Bellavista pugui convocar la consulta en els propers mesos". Segons dades de la Comissió, més de 40 voluntaris van participar activament al llarg de la jornada, entre els que hi havia voluntaris de Granollers, la Garriga i l'Ametlla del Vallès.

Mossèn Vallicrosa, 50 anys a Llerona

El passat 1 de novembre, mossèn Joan Vallicrosa i Maynou va celebrar 50 anys al capdavant de la parròquia de Santa Maria de Llerona. I va fer-ho concelebrant una missa solemne amb la participació de la Coral "Lo Lliri" de l'Ametlla del Vallès. Aquesta coral, que porta tot un segle fent gaudir de la música, va oferir un concert al finalitzar l'eucaristia a les aproximadament 400 persones que hi varen assistir.

La celebració fou tan concorreguda que la missa va haver-se de seguir fins i tot des de les escales de l'entrada del temple romànic. Hi va assistir gent del poble i gent de fora i moltes persones que han estat casades o batejades per mossèn Vallicrosa. Entre les autoritats, cal destacar la presència de l'alcalde, Esteve Ribalta, i del líder de CiU, Artur Mas i la seva esposa, als quals mossèn Vallicrosa va casar fa 27 anys. Els seus feligresos li van regalar en el transcurs de la mateixa cerimònia un quadre de ceràmica i un viatge a Nova York. La festa va acabar amb un piscolabis a les portes de l'església en el qual tothom el va poder felicitar.

Bellavista contra la violència de gènere

El passat 26 de novembre es va celebrar arreu del món el Dia Internacional contra la Violència vers les Dones. Diverses ciutats catalanes van acollir actes de denúncia d'aquest tipus de violència i de record de les seves víctimes. Entre aquests actes, cal destacar el que van dur a terme un grup de veïns de Bellavista coincidint amb la celebració del mercat setmanal. Vestits de negre i amb les cares pintades de blanc, van voler denunciar les situacions de violència que encara han de viure centenars de milers de dones arreu de l'Estat i expressar així la seva solidaritat cap a elles. També van repartir llaços blancs entre les persones que s'apropaven al mercat i van fer un minut de silenci a les 12 del migdia.

electrocamps

Activitats

electricitat
i climatització
domèstica
energia solar
teràpies alternatives
controladors

Enginyeria

projectes d'activitats
legislacions industrials
projectes d'instal·lacions

Comerç

industrial
tercer
domèstica

La carretera de Ribes ja té Rambla, i el carrer Aragó presenta nova imatge

La transformació de la carretera de Ribes en rambla entre les places Gaudí i de l'Ajuntament ja és una realitat. Finalment, el trànsit pel tronc central d'aquesta part de la carretera va desaparèixer aquest estiu i durant la tardor s'ha condicionat la part central, amb l'enrajolat i col·locació dels elements del mobiliari, mantenint a banda i banda els arbres que ja estaven plantats. Les obres han durat uns 6 mesos, entre juny i principis de desembre. De fet, el dimecres 2 de desembre es va donar per inaugurada amb la presència de l'alcalde i diversos regidors. El regidor Joan Antoni Marin va dir que, acabant l'obra de la nova rambla en aquestes dates, es podria organitzar la fira d'entitats en aquest emplaçament. Des de l'Ajuntament s'espera que la nova rambla creï una nova centralitat a Corró d'Avall, tingui conseqüències positives per al comerç local i sigui un bon espai de trobada.

Les obres han comportat algunes afectacions al trànsit, com va passar l'última setmana de novembre, quan es va tallar la circulació d'aquest en el tram de la nova rambla per fer els acabats de l'obra. Algunes de les conseqüències de la remodelació han despertat els comentaris dels habitants de Corró d'Avall: la reducció de les places

d'aparcament i les conseqüències sobre el comerç o sobre els equipaments de la zona, el canvi de les parades de l'autobús, la transformació de la rotonda que connecta la rambla amb la plaça de l'Ajuntament...

Aquesta era l'actuació més important al municipi de les incloses al Fons Estatal d'Inversió Local (FEIL), promogut des del govern de l'Estat per atenuar la crisi. També finançat des del mateix FEIL, a finals de novembre ha acabat la remodelació de la mateixa carretera entre la rotonda de la ronda Nord i la plaça de l'Escorxador, que ha restringit uns mesos l'entrada del trànsit des de Granollers. En aquest tram de la carretera, s'han ampliat les voreres, s'ha deixat espai per a l'aparcament al costat est i s'ha aprofitat per renovar l'enllumenat i el mobiliari.

Una altra actuació que ha finalitzat recentment ha estat la remodelació del carrer Aragó, entre el carrer Cardedeu i la plaça d'Espanya. Els elements més destacats d'aquest canvi en aquest important carrer de Bellavista són les palmeres que s'han plantat, els nous fanals i les estructures prefabricades que separen el carrer de l'estació de tren. Aquesta remodelació també ha comportat una certa controvèrsia sobre la necessitat o no dels canvis introduïts.

S'obre el pont sobre la línia de França i es tanca el pas a nivell

Des del mes de novembre ja no cal esperar-se al pas a nivell del camí de Can Ramon Coix, a la línia de França, entre les estacions de Bellavista i Cardedeu. S'ha obert a la circulació un pont uns metres més avall i s'ha tancat al trànsit el que ha estat el darrer pas a nivell de les Franqueses, en qualsevol de les dues línies de tren que travessen el municipi. El Ministeri de Foment, a través d'ADIF, ha finalitzat les obres d'aquest pas sobre la via de ferrocarril aquest mes de novembre. El nou pont, que és força ample i té un carril de circulació per sentit, permet el trànsit sense obstacles entre la Sagrera de Corró d'Avall i el camí que recorre longitudinalment la Serra. Les obres s'han aprofitat per remodelar els accessos a aquesta via de comunicació i evitar la inundació del gual de la riera de Corró.

KH
ELECTROL

La línia neteja professional

 Tel. 93 888 88 88
 Tel. 93 888 88 88
 info@kh.com

La Fira de Nadal i d'Entitats estrenen la rambla de Corró d'Avall

El propassat cap de setmana 12 i 13 de desembre la nova rambla de Corró d'Avall va quedar engalanada d'estands, paradetes i gent amunt i avall. Així, la 14a Fira de Nadal es va ubicar a la zona d'aparcaments del CAP de Corró d'Avall amb una mostra d'animals de granja, un mercat d'avets, flors de Nadal i d'artesanía. A la plaça de l'Ajuntament s'hi va aixecar la Carpa Escenari i la zona d'inflables. A la plaça

del darrera de l'Ajuntament, el Club Tir amb Arc feia pràctiques de tir en dianes, i just davant l'Ajuntament, la Unió Ciclista les Franqueses va marcar-hi un circuit infantil per a bicicleta. Just a la rotonda que enllaçava la Fira de Nadal amb la rambla, l'entitat Clàssic Cars de les Franqueses també convidava als curiosos a donar un petit tomb en els seus llampants cotxes.

Omplint 800 metres quadrats de la rambla, una llarga carpa va acollir els 43 estands de la 5a Fira d'Entitats. Durant tot el cap de setmana, la Carpa d'Entitats, es va convertir en un passeig molt concorregut on les associacions, agrupacions, clubs i penyes convidaven al visitant a apropar-se al seu estand. L'estand guanyador de la 14a Fira d'Entitats ha estat el de la Fundació APADIS, que ha obtingut

un premi de 500€.

Una altra de les novetats d'aquesta edició han estat els *Encants de Nadal*, activitat organitzada per l'ACC de Corró d'Avall, amb gairebé 40 paradistes disposats a vendre, intercanviar o regalar tota mena d'objectes i articles. Coincidint amb la Marató de TV3, enguany dedicada a les malalties minoritàries, diferents actes van recollir fons de col·laboració. És el cas de la pedalada popular, la passejada en cotxe clàssic, l'esmorzar d'escudella i la botifarrada popular. En total es van recollir 1.080,03€. El tradicional Caga Tió, l'escudella d'en Pep Salsetes i la botifarrada popular van tornar a ser un reclam per a petits i grans.

Tres metges manifesten el seu desacord per la construcció de la planta de Biomassa

Com és sabut, la construcció d'una possible nova planta de cogeneració d'energia en biomassa forestal a la Garriga ha creat certa polèmica en les poblacions afectades directament, entre elles, les Franqueses del Vallès. Durant la primera quinzena de novembre d'enguany, tres professionals de la salut que viuen i treballen a les poblacions afectades, el Dr. Joan Padrós Bou, el Dr. Enric Domènech Pardo i el Dr. Ramon Velayos Balcells, han manifestat el seu desacord en diferents medis de comunicació del Vallès Oriental. Així mateix, s'han adreçat a les alcaldies de la Garriga, les Franqueses del Vallès, l'Ametlla del Vallès i Granollers amb un escrit signat per 75 professionals de la salut que viuen i treballen en aquestes poblacions.

Segons manifesten, de les dades que han recollit, preveuen alts riscos per a la salut (cancerígens i teratògens -malformacions del fetus-,...) degut a la proximitat de la planta a les zones habitades i a l'empitjorament de la qualitat de l'aire. Així doncs, els arguments que esgrimeixen són els següents:

"La combustió de la biomassa, a més del CO2 també emet altres gasos, metalls pesats, compostos orgànics, dioxines i furans, diòxid de sofre, partícules ultrafines, tots ells amb potencials cancerígens i teratògens (malformacions en el fetus) per efecte de la seva acumulació en l'organisme.

La crema de grans volums, que es realitzaria de forma continuada la majoria dels dies de l'any, malgrat els procediments previstos per reduir-ne el seu impacte, deterioraria de forma indiscuti-

ble la qualitat de l'aire.

La proximitat de la instal·lació a les zones habitades -on hi ha una població escolar molt a prop de la mateixa- comportaria una exposició mantinguda a les substàncies contaminants (aquest tipus d'instal·lacions haurien d'ubicar-se a la major distància possible dels llocs residencials, superant com a mínim els quatre quilòmetres)."

Aquest grup de professionals de la salut, no neguen els avantatges que una planta d'aquest tipus podria tenir com a substitutiu de la utilització d'altres fonts d'energia, sinó que segons manifesten, no poden permetre que aquesta s'ubiqui en una zona geogràfica tan propera, sempre argumentant el principi de precaució fins i tot abans d'establir de forma científicament conclouent la relació causa-efecte.

El Desig

Cavas, embotits, formatges. 777

Carrer Verga de la Parca, 41
Tel. i fax 91 886 50 01
18020 LES FRANQUESES DEL VALLÈS
(Corró d'Avall)

Granja Cafeteria Joan

ENTREPANS • ESMORZARS • GELATS
• MENU DIARI

Joan Margal, s/n (davant escoles Joan Camps)
Telèfon 91 849 05 43 • LES FRANQUESES

La fusió de Caixa Girona, Manlleu, Sabadell i Terrassa

Com afectarà als habitants de les Franqueses?

D'esquerra a dreta, Joan Ramon Barrofet, Gemma Ramoneda i Josep Lluís Rodríguez

Una de les primeres fusions –si no, la primera– que compta amb l'aval del Departament d'Economia de la Generalitat i del Banc d'Espanya és la de Caixa Girona, Caixa Manlleu, Caixa Sabadell i Caixa Terrassa. Aquesta mesura respon a la voluntat per part del Banc d'Espanya de crear entitats financeres més fortes i afrontar episodis de crisi econòmica en millors condicions.

Les Franqueses del Vallès compta amb tres oficines de Caixa Sabadell i una de Caixa Manlleu. Entenent que Caixa de Sabadell va ser la primera caixa que va obrir una delegació a les Franqueses i donat que, juntament amb les altres caixes signants, són pioneres a tot l'estat en l'actual procés

de reordenació financera a l'Estat espanyol, hem considerat interessant dedicar un espai de la revista per parlar, principalment, del present i del futur de les seves delegacions al nostre municipi.

Per això, ens trobem amb Josep Lluís Rodríguez i Gemma Ramoneda, directors de les oficines de Caixa Sabadell a Corró d'Avall, i Joan Ramon Barrofet, director de l'oficina de Caixa Manlleu, totes elles ubicades a la carretera de Ribes. Així, es tracta en línies generals de saber com aquesta reordenació afecta a aquestes caixes, del que uneix les diferents entitats, dels beneficis que pot aportar a la nova firma, del caràcter financer que es pretén donar i com repercutirà sobre els clients.

El Fondo de Reestructuración Ordenada Bancària (FROB) que va aprovar el Govern a mitjans d'aquest any pretén provocar la fusió entre entitats bancàries i, així, reforçar els seus recursos propis. Els bancs són entitats privades i, entre ells, sempre hi ha hagut fusions i absorcions fins arribar als grans grups bancaris actuals, com el Banco Santander o el BBVA. Però a les caixes, potser per la seva naturalesa jurídica, tradicionalment mai s'havia plantejat amb tanta força. Fins ara, la identificació de cada caixa en el mercat on treballava estava molt definida i arrelada, però la crisi ha provocat moviments. Ara ha arribat el moment en què les caixes veuen amb bons ulls una possible fusió, ja que s'ha esperat fins que les circumstàncies econòmiques els han condicionat. Entre les 50 caixes d'Espanya, hi ha molt marge per proposar les fusions actuals.

La reordenació motivada des de Madrid afecta a totes les Comunitats Autònomes, per bé que a Catalunya l'afecta més perquè des de sempre hi ha hagut més caixes. Així, de les 10 entitats que hi ha actualment, en quedaran 4 grups en principi. Els directores de Caixa Sabadell ens comenten que "a Catalunya només dues caixes estan implantades a nivell d'Estat, la resta són locals i la gent es troba molt identificada amb la marca". Des de Caixa Manlleu, es considera que l'existència de tantes caixes comarcals respon a què "econòmicament, Catalunya sempre ha estat un país avançat. Quan moltes regions d'Espanya estaven dedicades, bàsicament, a l'agricultura i ramaderia, aquí hi havia una activitat econòmica i industrial que propiciava l'aparició d'aquest tipus d'entitats locals per donar un bon servei financer".

El Banc d'Espanya, tutor del sistema financer espanyol, i el govern han creat el FROB per reorganitzar el sistema bancari de l'estat. Una entitat que tingui problemes econòmics pot ser obligada a fusionar-se per indicacions del Banc d'Espanya. Però qualsevol entitat també pot actuar per voluntat pròpia. En aquest cas, les quatre entitats estan sanjades i cap necessitat les obliga a la fusió, però ara podran gaudir d'aquest Fons per poder fer front a les despeses de la fusió. Tot i això, el FROB és un préstec amb interessos gens barats que les entitats hauran de tornar.

La finalitat de la fusió és clara des de Caixa Sabadell: "Enfortir la posició competitiva i financera del nou grup i afrontar un projecte amb garanties sòlides dirigida a les pròpies entitats involucrades". Des de Caixa Manlleu ressalten que, "en el nostre cas, la fusió no es produeix per necessitat de supervivència, sinó per la necessitat de millorar l'eficiència i ser més competitius". És a dir, és una fusió per voluntat de les quatre entitats. Després de la fusió disposaran d'una xarxa molt més àmplia d'atenció als clients. Així, una entitat gran i amb major nombre de sucursals implica tenir una posició més competitiva en el mercat interbancari i més accessibilitat al mercat financer internacional.

El procés de la fusió va partir d'un calendari inicial, en què es preveia començar a treballar com a una caixa única a nivell comptable aquest gener, però es tracta d'operacions molt complexes que s'estan endarrerint per temes legals i buro-

cràtics. Una de les principals dificultats amb què es trobarà el nou grup de caixes, un cop constituït, serà la integració de sistemes i productes, perquè no serà total fins arribar a què "un client d'una caixa pugui anar a operar a qualsevol de les quatre entitats de forma normal". Els tres directores coincideixen en què el client busca un servei i l'entitat resultant oferirà el mateix servei amb molts més punts d'atenció: "Es vol agafar el millor de les quatre entitats i, en tot moment, la visió que rebem per part dels clients és que la fusió és positiva".

L'oficina 240 de Caixa Sabadell va ser la primera entitat financera del municipi i es va obrir el 27 de novembre de 1966 a la cantonada entre la Carretera de Ribes i l'Avinguda Sta. Eulàlia, de Corró d'Avall. L'any 1966 el fet d'obrir una oficina bancària a les Franqueses suposà un nou servei i estalviar-se el desplaçament a Granollers o altres pobles. Segons ens diu l'actual director de la 240, "durant el seu primer any, es van obrir 325 comptes que pel cens estimat d'aquells anys (4000 habitants a les Franqueses) era un bon nombre". La segona oficina (241) de Caixa Sabadell, ubicada prop de l'Ajuntament, es va obrir l'any 1999. Per la seva banda, Caixa Manlleu obre l'oficina l'any 2000.

Les quatre oficines del municipi (la quarta és Caixa Sabadell a Bellavista) tenen un total de 14 empleats. Tot i això, en el cas de Corró d'Avall amb 3 oficines properes, possiblement es decideixi tancar-ne una d'elles, però de moment tot són suposicions. "A nivell de treballadors estem tranquils perquè, tot i que hi haurà moviments, seran per bé", asseguren des de Caixa Sabadell. La filosofia del nou grup és que el client noti mínimament els inconvenients causats de la fusió.

El procés de fusió pot mostrar un futur menys competitiu entre caixes, però el Sr. Rodríguez afirma que "tots competim contra tots, ara i després de la fusió, ja que la competència és un dels avantatges que el client tindrà". En aquest aspecte el Sr. Barrofet afegeix: "Avui en dia, el client no és fidel amb una entitat, sinó que busca allò que més li interessa. La competència no la tens només amb els altres, sinó per la necessitat de convèncer el teu mateix client que el producte li interessa".

Ara que s'apunta una lleugera recuperació de l'economia, el sector bancari és un dels que percep, de forma general, l'estat de l'economia del poble. Així, des de Caixa Sabadell es constata que "hi ha inquietud i intranquil·litat, sobretot per l'atur i la crisi, i no hi ha demanda de crèdit". Des de Caixa Manlleu s'afegeix que "el consum s'ha frenat perquè hi ha normes més restrictives per aconseguir un crèdit; ens vénen petites i mitjanes empreses a demanar-nos préstecs perquè les entitats amb què treballaven no els en concedeixen". Malgrat tot, els directius volen donar una nota d'optimisme perquè "empreses que treballen per a l'exterior comencen a notar un augment de comandes", i afegeixen que "si als països veïns la situació millora, aviat ens arribarà a nosaltres".

Assumpta Montellà,

L'Assumpta Montellà, autora de *La Maternitat d'Elna*, *El setè camió* i, del recentment publicat, *Contrabandistes de la Llibertat*, és una historiadora poc convencional, que gaudeix recollint els testimonis orals de persones anònimes d'arreu per tal d'apropar-nos a la realitat de la guerra civil i dels anys d'exili. Ara, també la podem veure setmanalment a VOTV, presentant l'espai *Trencant el silenci*, un programa que vol recuperar, a través de l'entrevista amb els propis testimonis, la memòria històrica de la comarca entre els anys 1936-1939.

A finals d'octubre, Montellà va passar per la llibreria l'Espolsada de Corró d'Avall per presentar *Contrabandistes de la llibertat*, i Garbuis va aprofitar per fer-li una entrevista "de pas".

"Coneixent el passat, sempre entendrem millor el nostre present"

Per què has triat les Franqueses per venir-hi a presentar el teu darrer llibre?

Perquè tinc bona amistat amb la Fe Fernández, de la llibreria l'Espolsada, i també perquè ella estima els llibres, la feina que fa, i per tant, això és bo pel meu llibre.

Com vas iniciar-te en el món de la literatura?

Quan vaig tenir la necessitat d'escriure allò que trobava interessant dins el món de la historiografia.

Què et consideres més, escriptora o historiadora-documentalista?

Malgrat tot, em considero més historiadora. Desconec el moment en què et converteixes en escriptora.

Quina lliçó creus que hem d'extreure del nostre passat?

Coneixent el passat, sempre entendrem millor el nostre present, perquè moltes coses -molts problemes i ferides sense tancar- deriven d'abans.

Què en penses, de la llei de Memòria històrica?

La llei de la memòria històrica per a molts és un punt final, i per a mi, representa un punt d'inici per restituir la memòria de molta gent que ha estat molts anys injustament silenciada.

Quin és el primer record que et ve al cap quan et parlen de les Franqueses?

Quan era petita passava els estius a la Garriga, a pagès, a casa d'uns oncles. Cada dijous anaven a mercat a Granollers i jo els acompanyava. Quan passàvem per les Franqueses, sempre quedava embadalida mirant l'edifici de l'Ajuntament; el trobava molt bonic. Després, vivint a Cardedeu, he tingut relació amb una regidora de l'Ajuntament, la Teresa Buigues, amb qui hem organitzat algunes activitats culturals al poble.

Si haguessis de destapar el passat de les Franqueses, què creus que hi trobaries?

Segurament, la figura dels alcaldes en temps de la República, que van viure els anys convulsos de la guerra i van saber

estar al costat del seu poble, prioritant abans el sentit comú que les consignes de partit.

Es podria escriure un llibre ambientat a les Franqueses?

Segur, perquè la vida de les persones anònimes de qualsevol lloc sempre té fets o anècdotes dignes de publicar.

Què significa per a tu el programa de memòria històrica de la comarca, *Trencant el silenci*, que presentes a la VOTV?

Trencant el silenci ha estat una molt bona experiència en un mitjà, l'audiovisual, que desconeixia. Tenir al davant una càmera, quan entres dins la intimitat d'una persona, no és fàcil.

Tens nous projectes literaris entre mans?

Com a projectes en cartera, hi ha una biografia de Elisabeth Eidenbenz, la protagonista de *La Maternitat d'Elna*, i un altre llibre sobre Montserrat, però aquest darrer encara està molt al principi i segurament no sortirà publicat fins el 2012. La biografia d'Eidenbenz, sortirà el 2010.

OPTICA COSTA

Entrena els teus ulls

NOU SERVEI DE TERÀPIA VISUAL!

VINE A CONÈIXER LA NOVA SECCIÓ

OUTLET

EN PRIMERES MARQUES DE SOL I GRADUAT

T'hi esperem!!!

Opinió

Consolidar la democràcia

La democràcia, de la que fa poc temps que en gaudim i fou molt dur aconseguir-la, actualment es posa en qüestió a causa, sobretot, de la manca de confiança en les persones que a diferents nivells ens representen i que, amb els temes de corrupció, fan trontollar aquesta jove situació que tant ha costat d'aconseguir.

La corrupció no n'és l'única responsable; també, la manca de credibilitat en els ideals polítics fa la seva part de feina. Així mateix, el bipartidisme no ajuda i la conseqüència es tradueix en la manca d'il·lusió i de credibilitat en les institucions i els seus representants.

És evident que els actes de corrupció són la gota que fa vessar el got. Aquí calen intervencions directes de l'Estat en temes com: control del preu del sòl urbà, control directe de les obres públiques -tant estatals com municipals-, control del preu d'adjudicacions i del preu final de les obres, i informa-

ció pública dels béns dels càrrecs públics quan prenen possessió i en acabar el mandat. Tanmateix, els sous nets dels càrrecs han de ser de coneixement públic.

No és bona ni correcta la idea, molt sovint interessada, que tots som iguals; això no és cert i fa que decaigui la moral d'aquells que sincerament volen dedicar-se al servei de la comunitat. Sempre hi ha hagut i sempre hi haurà, per sort, persones amb ganes de servir honestament als seus conciutadans des de diferents llocs de la societat i això cal fomentar-ho i valorar-ho. Caldria, també, que les penes de presó per a tots aquells que traïxen la confiança del ciutadà, s'endureixin i que s'equiparin a les penes per terrorisme. D'alguna manera, aprofitar-se, en benefici propi, d'un càrrec públic caldria que sortís tan car que no compensés cap tipus d'enriquiment il·lícit.

Teresa Buigues

Regidora de l'Ajuntament de les Franqueses del Vallès

Mossèn Joan Vallicrosa. 50 anys de Rector a Santa Maria de Llerona

Mossèn Joan ha estat i és per als seus feligresos i per als lleronins i no lleronins un bon capellà, per damunt de tot. Durant el temps de celebració del Concili Vaticà II ens mantenia informats del que realment s'anava decidint a Roma molt més exactament i puntual del que ho feia la premsa de l'època. Va ser dels primers rectors en aplicar les normes litúrgiques i de tot ordre que va aprovar el Concili. Altar de cara els fidels, imatges imprescindibles, etc. Va dur a terme la rehabilitació de l'església fent palesa la seva riquesa històrico-arquitectònica. Va endegar els grups d'espai i colònies pels que han passat centenars de nens i joves lleronins i de tota la rodalia. L'activitat a l'entorn del Casal parroquial ha estat llarga i intensa durant el seu rectorat. És autor del llibre: *Santa Maria de Llerona. Un poble amb arrels*. Obra en la que es manifesta com a bon estudiós de la història, l'arqueologia i els costums dels nostres indrets i és de referència obligada per als qui volen saber del nostre poble i del nostre petit país. No és estrany trobar-lo, en les nits estelades, amb l'ull al telescopi, gaudint

en directe d'una (només una) de les seves afeccions favorites. Mossèn Joan va arribar, ara fa cinquanta anys, a Llerona damunt d'una motocicleta destartada, encaçat en una sota negra i amb un cap cobert per uns cabells punxeguts que semblaven una mena de raspall. Ara, els cabells hi són lluint un blanc argentat que rematen un cap ple de records que sap trametre als seus amics i coneguts en unes converses cordials, de sobretaula o a peu dret a la sortida de missa. La seva tasca ha traspassat l'àmbit obligat per a un capellà, perquè ha entès la seva missió pastoral com el nucli d'un servei més ampli al poble i al país. Res no li ha estat indiferent, malgrat que el compromís personal l'hagi dut, en ocasions, defensant el que creu just, a enfrontaments i desencisos. Però el cor el té a prova de bomba (ni els infarts han pogut amb ell) i de les seves profunditats en brolla permanentment cordialitat, treball i testimoni del pla de Déu.

Josep M. Boixareu i Vilaplana

DONNA

MODA JOVE, SENYORA
-COMPLEMENTS-

Plaça Ajuntament, 2
08230 LES FRANQUESES

Tel. 93 840 69 35

bar trull
RESTAURANT

Carriera de Ribes, 125 Tel. 93 840 31 19 08230 LES FRANQUESES

Hi havia una vegada...

Hi havia una vegada un poble, allà per la plana de la Vall de l'Ès, on els seus veïns estaven sorpresos de l'actitud de les persones, que entre tots, havien triat per defensar els interessos del poble i dels que hi vivien. Des d'un temps ençà, cada vegada que aquestes persones es trobaven, per mirar de trobar solucions a les necessitats dels veïns, acabaven a crits, baralles i no resolien res. Tots és preguntaven, per què passa això?, per què no s'entenen? La veritat és que era difícil trobar una solució, perquè en aquell poble hi havia dos bàndols; els Partidaris de la Social Connivència, que volien governar, i els coaligats de la Connivència i la Unitat, que no els deixaven. Cadascú tenia el seu representant: l'Emili Ribes i en Frederic Torres, respectivament.

Aquest dos bàndols tenien el mateix objectiu, fer-se els amos del tros de terra més gran de tota la plana de la Vall de l'Ès. En aquest tros immens de terra, s'hi podia construir molt i molt i, per tant, s'hi podia guanyar molts diners.

Quan van començar les desavinences, des de les dues direccions de la comarca feien veure que oferien a l'altre bàndol un acord per repartir-se el tros de terra, però aquest mai arribava, perquè l'altre bàndol sempre volia quedar-se el tros més gros de pastís. Va passar gairebé un any i la situació no variava. Però un dia, els coaligats van convèncer a dos exmembres dels Partidaris i la cosa va canviar. Per fer-ho, els hi van prometre l'impossible: que en Frederic Torres

marxaria. I s'ho van creure.

Després d'això, la direcció dels Partidaris, va córrer a fer la mare de tots els pactes amb els coaligats de la Connivència. El pacte proposava que l'Emili Ribes continués en el càrrec només quatre mesos i després acceptarien el canvi de cadira. Acceptaven, fins i tot, que en Frederic Torres tornés a ser el cabdill. Els Partidaris, també acceptaven deixar de banda les dues persones que fins llavors els havien ajudat. El pacte era tan i tan important pels Partidaris que ni tant sols els hi preocupava el tros de terra.

Però, vet aquí que l'Emili Ribes, que no sabia res del pacte, s'enfadà molt i per defensar-se, va donar a la premsa uns papers que comprometien en Frederic Torres i va avisar que en tenia més i que els portaria al jutjat perquè se'ls mirassin, a veure si hi trobaven res d'estrany. Després de sentir això, la direcció dels Partidaris va decidir fer marxa enrere, no fos cas que en sortissin esquixats.

Bé, ara toca dormir, que ja és tard. Demà te n'explicaré més, que això es posa interessant; o, més aviat, indignant.

Qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència... o no.

Salut i ecologia.

Ferran Gontán

Regidor d'Els Verds a les Franqueses · ferrangontan@elsverds.org

Esperit nadalenc

Ens retrobem altre cop amb les festes nadalenques, les fires, els arbres i els carrers engalanats. Ens retrobem, altre cop, amb les tradicions més nostrades: pastorets i pessebres. De pessebres, gairebé en podem trobar a totes les cases. Esdevé la creació d'una maqueta en miniatura d'un món imaginari. De pastorets, a casa nostra costa de trobar-ne. Exceptuant el poble de Marata, que conserva un altíssim nivell de participació dels seus habitants en les festes populars, els altres nuclis de les Franqueses no han sabut, o no han pogut, mantenir viu aquest sentiment de celebrar les festes conjuntament. Si no vaig errat, enguany es recuperen els

pastorets a Llerona, fruit del propòsit d'una colla de jovent decidit a fer alguna cosa més pel seu poble. A Corró d'Avall, Corró d'Amunt i Bellavista no tinc constància que hi facin cap acte d'organització popular.

Pel proper any desitjaria que aquest esperit de fer coses pel poble s'expandís i arribés a tots els nuclis de les Franqueses, a tots els que ja havien participat en els actes culturals i tradicionals del poble, i també a tots els que han vingut darrerament i que potser estan més acostumats a què siguin els ajuntaments els qui organitzen les festes. Bones Festes!

Joan A. Guillem

AIG ARGEMÍ I CIURANS, S.L.
DISTRIBUIDOR COMERCIAL CAMPEA

DISTRIBUCIÓ GASOIL C
SERVEI A DOMICILI

08800 LA GARROÇA
C/da. Major, 27 - T. 93877 40 22

08800 LES FRANQUESES
C/da. General, 10-40 - T. 93 887 01 88

www.aigargemiciurans.com

08800 LES FRANQUESES DEL VALLE
C/da. Major, 27 - T. 93 887 01 88

13D: Crònica d'un dia inútil

El president del govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero ha dit que les consultes populars que milers de catalans hem fet en el dia d'avui no serveixen per a res. Un dia inútil. Potser té raó i tot això és cert. Potser tota aquesta feina feta no anirà enlloc. No servirà per a res.

Al nostre municipi més d'una trentena de persones hem treballat durant gairebé dos mesos per portar a terme la consulta sobre la independència de Catalunya. Un treball que ha estat possible gràcies, no només a la gestió d'aquesta comissió organitzadora, sinó també a l'aportació econòmica i desinteressada per part de gent i entitats, així com pel recolzament de voluntaris del nostre municipi i també de municipis propers. I, per damunt de tot, per l'acció de totes aquelles persones que heu fet un admirable esforç per sortir de casa en un dia de fred intens com el d'avui i acostarvos a votar en qualsevol dels sentits, ja sigui pel SÍ, pel NO, o en blanc.

Els locals electorals d'arreu del municipi s'han convertit avui en un entranyable punt de trobada per a tots els veïns. El conegut caliu del casal de Llerona, el casal de Marata -amb les esmolades forques dels pastorets com a decorat de fons-, la simpàtica caravana de Corró d'Avall o l'immens i vistós local de Corró d'Avall. Tots ells han esdevingut, durant tota la jornada, punts de xerrada, de reflexió, de contemplació, d'il·lusions. Molts dels que s'apropaven no només anaven a exercir el vot, sinó que s'entretenien a saludar-se, a parlar, a compartir punts de vista sobre el que estava passant.

Les hores es succeïen i l'ambient s'inundava de surrealisme. Periodistes, càmeres, observadors internacionals, portades al diari francès Le Monde, titulars a la cadena britànica BBC... Un acabava sense saber si tot allò era una estranya festa muntada i decorada per la pròpia gent del poble, si estàvem omplint entre tots una pàgina important de la història del nostre país, si estàvem tots bojós fent quelcom que més d'alguna formació política titllaria d'il·legal...

Però, per damunt de tot, la il·lusió. La il·lusió que es reflectia en els ulls d'aquells que s'apropaven a les urnes, d'aquells que dipositaven el vot amb orgull, d'aquells que feien l'immens esforç, si era precis, de tornar a casa a la recerca d'algun document per poder votar -perdoneu les molèsties, només d'aquesta manera es podia legitimar la consulta-.

Potser no sabíem ben bé el que estava passant. Potser era un vot de confiança, un vot cec. Però molts dels votants semblaven sentir a la seva pell la sensació que, si d'aquí a cinc anys, o potser d'aquí a deu anys, algú utilitzava els resultats de la consulta d'avui per fer un pas més endavant, i gràcies a això s'aconseguís mai la independència de Catalunya, sempre tindriem aquell 13D per donar la tabarra als nostres néts. I això és molt.

Ara fa tot just tres hores que s'han tancat les urnes. L'escrutini ha desvetllat un rotund "sí" a la independència de Catalunya. És evident que som conscients que gairebé només s'ha mobilitzat una part de les persones convocades; les que tenien un sentiment en una direcció concreta. Alguns per motius d'injustícia econòmica respecte l'estat espanyol, alguns per la defensa del perfil cultural del nostre país, alguns per sentiment de nació. En tot cas, la resposta ha estat contundent. Felicitats a tothom, i felicitats també a totes aquelles persones que, tot i sentint profunda desavinença amb la nostra consulta, han exercit un brillant i democràtic exercici de respecte envers ella.

Segons diu el president del govern espanyol, "un dia inútil". És possible. Però quin dia inútil més meravellós.

David Molina

13D: una data històrica per Catalunya i per Les Franqueses

A Catalunya, l'acrònim 13D s'ha convertit en sinònim de democràcia i de llibertat gràcies als milers de catalans i catalanes que van participar en la consulta popular organitzada en més de 167 municipis de la nostra geografia i que han fet del nostre país un referent a nivell internacional. A Les Franqueses també vam posar el nostre granet de sorra per fer del 13D un exemple de tolerància, valentia i perseverança.

Des d'ERC no podem fer altra cosa que donar les gràcies als 1.466 veïns i veïnes de Corró d'Avall, Corró d'Amunt, Marata i Llerona que van expressar la seva voluntat de decidir. Als 107 veïns de Bellavista que malgrat no haver pogut participar-hi de manera oficial varen deixar constància de quina era la seva opinió. A la Cívica, al Centre Cultural de Marata, a les parròquies de Llerona i Corró d'Amunt. A les desenes de persones membres d'entitats, militants de partits i ciutadans anònims (i no tant anònims) que varen robar hores de son i de família per preparar la campanya i per garantir que tothom pogués votar. Als qui varen cedir espais i locals per poder celebrar la consulta. Als qui varen venir de Granollers i la Garriga i d'arreu de la comarca per donar-nos un cop de mà. Als ciutadans il·lustres que varen acceptar donar fe de la validesa de tot el procés amb la seva signatura. Als patriotes (d'aquí i de més enllà). Als demòcrates. I també als feixistes

que amb les seves pintades xenòfobes, homòfones i racistes ens varen recordar que l'expressió democràtica és un dret que ens ha costat molt d'aconseguir.

I també als qui per primera vegada exercien el seu dret de vot. Als qui varen demanar certificats d'empadronament el divendres abans. Als qui varen tornar a casa per regirar calaixos i trobar documents oficials on constés el seu veïnatge. Als qui tot i voler-ho no van poder votar perquè aquell dia l'Ajuntament estava tancat (tot i un acord de Ple). Als qui varen contribuir econòmicament a pagar les despeses.

Als qui van votar esperançats. Als qui ho van fer resignats. Als qui ho van fer empenyats. Als qui ho van fer il·lusionats. Als que van votar que sí. Als que van votar que no. Als que van votar en blanc. A tots ells, a tots vosaltres, moltes gràcies! Moltes gràcies per haver fet possible aquest somni, aquest pas endavant. Moltes gràcies per haver decidit participar en una consulta que ens ha obert la porta al futur. Què feina per fer, segurament molta, però per la gent d'aquest país, com vam demostrar el 13D, no hi ha res impossible!

Josep M Jové i Lladó

President de la Secció Local d'ERC a Les Franqueses del Vallès

Biomassa= Bionegoci = Bioengany

Des de fa dos anys la Plataforma antiincineradora del Congost hem estat treballant intensament per demostrar que la nostra oposició a la planta incineradora de l'empresa Rebot i Paisatge (grup Tamayo) tenia fonaments.

Per fer-ho, ens hem envoltat dels millors professionals en cada camp: el gabinet Roca-Junyent per a qüestions legals; els doctors Joan Ferrís Tortajada, Martí Valls, Ramon Velayos, Enric Domènech i Joan Padrós -entre d'altres- pels temes de salut. Hem comptat, també, amb grans arquitectes urbanistes i enginyers especialistes i, fins i tot, hem comptat amb el suport d'ambientòlegs i químics.

Cal recordar, també, que l'Ajuntament de les Franqueses va aprovar una moció de rebuig a aquesta incineradora, i que gairebé 40 càrrecs i excàrrecs electes (de tots els partits) de l'Ametlla, les Franqueses i la Garriga van signar un manifest de rebuig. Així mateix, 75 metges i infermeres dels CAP de la Garriga, les Franqueses i Granollers Nord han signat també un manifest en contra de la incineració.

Aquest recolzament, l'assessorament i la feina feta permet dir que aquesta planta no disposa d'un projecte complert i rigorós, i que la seva posada en funcionament afectarà seriosament la salut dels veïns del voltant (l'Ametlla, el Figaró, les Franqueses, la Garriga i, fins i tot, Granollers). També podem afirmar que tot el procés administratiu està mancat de transparència i viciat des del seu inici.

Alguns, podeu pensar que aquestes afirmacions són greus, però permeteu-me que us exposi algunes preguntes: Si no poden garantir, a una distància que es consideri rendible, l'extracció de biomassa forestal suficient per proveir la

incineradora, què cremaran?

En el terme biomassa s'inclouen els residus forestals, les restes del sector del moble, els purins, els llots de depuradora, els pneumàtics, ... tot això és biomassa. Què hi pensen cremar, doncs?

Per què tots els projectes que vol posar en marxa Tamayo (Albons, Berga, la Garriga) estan al costat de depuradores? Quina casualitat!

Heu de saber, també, que cal aigua per refrigerar la caldera de la incineradora, i d'on sortirà aquesta aigua? A més, cal tractar aquesta aigua per reduir-li la salinitat i extreure altres elements corrosius. On anirà a parar la salmorra sobrant? Al Congost?

Després d'això, membres de la Plataforma, advocats, tècnics, metges, arquitectes, i fins i tot polítics; tots unànimement, no entenem com és possible que després de totes les al·legacions i els informes presentats, a tots els nivells, després de totes les irregularitats demostrades i el rebuig popular que ha creat aquesta incineradora, part del govern de la Garriga (PSC i EiLG) i alguns grups de l'oposició (CiU, PP i ERC) pretenguin donar permís a l'empresa del grup Tamayo per construir aquesta incineradora.

Aquests són els motius que ens han portat a preguntar-nos, què hi ha darrera d'aquesta incineradora?

Glòria Lloreda

PLATAFORMA ANTIINCINERADORA DEL CONGOST

plataformacongost@gmail.com

<http://antiincineradoradelcongost.blogspot.com>

Una tempesta, d'Imma Monsó

Acabada la lectura d'*Una tempesta*, encara estic neguitejada i penso en la Sara Surp, l'admirador, el parapentista, els tertulians... Em vénen imatges del Pirineu i la pluja com si fossin flaixos, inquietant!

A grans trets, podríem resumir l'argument de la novel·la com ho fa la contraportada. Una escriptora que es dirigeix a fer una xerrada a un poble dels Pirineus es troba a la carretera amb una ambulància, en plena tempesta. Parla amb els conductors, que porten un jove que ha tingut un accident al bosc. El noi acaba de morir i l'únic indici per esbrinar-ne la identitat és un mòbil, on hi ha el darrer missatge que ha rebut.

El llibre de Monsó és molt més que una novel·la d'intriga. És un text ple de frases punyents i farcides de bon humor, capaç d'aglutinar una escriptora que escriu adormida, un noi que fa parapent, un admirador malaltís de l'escriptora, una pila de lectors... Monsó fa un retrat hilarant del món literari, de la relació autor-lectors -només espero que mai cap dels autors i autores que hem tingut a la llibreria s'hagin sentit com ho fa la Sara Surp-. No us perdeu el capítol 18.45, Malmercat, genial, com també ho és el gir final de la novel·la. No dubteu que passareu una bona estona.

“«Els llibres són per construir-se un món propi, no per adaptar-se», pensava, i sabia que aquest pensament tenia alguna cosa a veure amb els pares, tan deliciosament excèntrics com irresponsables, però capaços d'una tendresa, d'una expressivitat afectuosa de què els tiets sempre havien estat desproveïts. Els pares tenien un món propi. Els tiets, no.”

Publicat per La Magrana

Fe Fernández Villaret

L'ESPOLSADA LLIBRES

www.lespolsada.cat

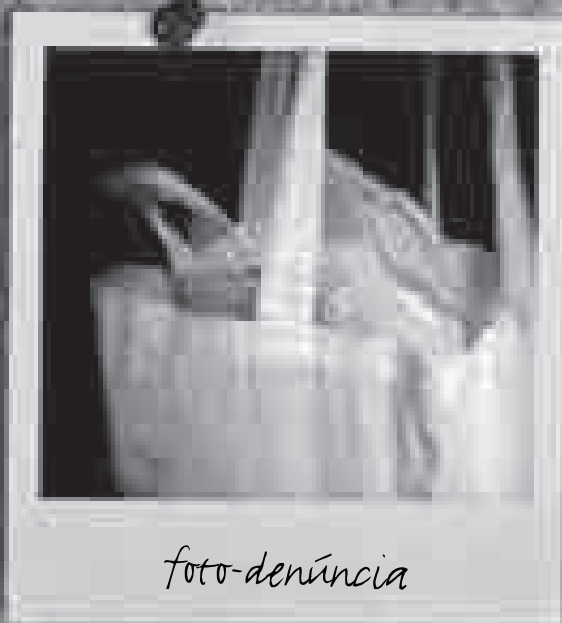

foto-denúncia

SI HEU ANAT A ALGUNA FIRA O CONCERT ÚLTIMAMENT, VEUREU QUE ES PORTA AIXÒ DELS GOTS REUTILITZABLES. CADA DIA L'ESTALVI DE MATÈRIA ES PREN MÉS SERIOSAMENT I UNA DE LES COSES QUE HEM DE CANVIAR ÉS AQUEST HÀBIT DE LLENÇAR PLÀSTIC A LA PRIMERA OCASIÓ; PER COMENÇAR TENIM UNES BOSSES DE ROBA QUE, A PART D'AGUANTAR MÉS, POTSER ENS DURARAN TOTA LA VIDA!

Festes Laurona,

“Si fas coses pel teu poble, te l'estimes més”

“Festes Laurona” és una de les entitats que ha sorgit més recentment a Llerona. Els seus membres volen contribuir a dinamitzar la vida associativa d'aquest poble. La Festa Major, el carnestoltes o la cavalcada de reis són algunes de les activitats que organitzen. Però sobretot es mostren com una entitat oberta a les aportacions de tots els veïns de Llerona. I és que al capdavant busquen “fer poble”. Un dels membres de la seva junta, en Francesc Terradas, ens explica com es va constituir “Festes Laurona” i quins són els seus projectes.

Qui formeu part de Festes Laurona?

Hi ha una junta permanent formada per set persones. També hi ha un grup de gent que no està dins la junta però que hi col·labora i que fan i desfan igual que nosaltres; i així som una bona colla per fer tots els actes.

Com va néixer l'entitat?

Tot va sorgir del Casal Parroquial de Llerona; jo mateix col·laborava al Casal, però sobretot el portava la família de Can Minguet. Eren els que sempre ho havien fet i va arribar un moment en què ja tenien ganes de cedir el càrrec a altra gent. Un any s'acostava la festa de reis i no hi havia res organitzat. Va ser llavors que ens vam plantejar d'organitzar-la nosaltres. D'alguna manera ens tocava agafar el relleu. Vam parlar amb el mossèn perquè ens deixés el material que tenia d'altres anys i vam rebre el suport i la col·laboració dels que se n'havien encarregat amb anterioritat.

Més tard, el president del Consell de Poble ens va animar a què ens constituíssim com a entitat; d'això ara en farà cinc anys. Aleshores vam decidir continuar aprofitant el Casal Parroquial, amb el vist-i-plau del mossèn, però també utilitzar el Consell de Poble com a nova seu. Això ens portà a desvincular-nos una mica del Casal i promoure l'accés a l'entitat d'altra gent amb ànims de renovació.

Quines activitats organitzeu?

Fem diverses activitats durant tot l'any: la festa de reis, el carnestoltes, la festa de primavera, la Festa Major, la castanyada o la caminada del segon diumenge de novembre. Però cal dir que, a vegades, comptem amb l'ajuda d'altres associa-

comercial
Eulàlia

ofertes
qualitat
confiança

Tel. 93 846 83 33

Col·labora

El teu poble és el nostre projecte.

TECHNICIANS I MATERIALS

RODOSA

Teléfono: 93 846 74 10

© 2008 S.A. - 08000 Lles de Rodosa - 011000

cions del poble.

Durant la Festa Major destaquen una sèrie d'activitats com la fangada, que és un partit de futbol en un camp enfangat, o el "rastrillo" que és un "mercadillo" on el que tu portes s'intercanvia per uns vals anomenats "lauros" que permeten adquirir altres objectes. També organitzem el torneig de ping-pong i una acampada, en la qual es munten tendes al Consell de Poble, s'hi passa la nit i es fan diferents activitats com una botifarrada o una caminada nocturna.

Aquest any no s'ha organitzat el Rockallerona. Això ha portat a que la gent jove s'hagi quedat sense espai a la Festa Major de Llerona?

El rock movia el jovent i també els més veterans. És una llàstima que aquest any no s'hagi fet, però és el que passa amb les entitats, que arriba un moment en què necessiten una renovació o més recolzament.

Esteu en una dinàmica creixent de l'entitat?

Sembla que sí. Volem que s'hi incorpori més gent i poder fer petits comitès encarregats de les diferents activitats. Creiem més en actes reduïts on la gent hi participi, que en d'altres més multitudinaris. Si la gent treballa per la festa, se la sent més seva. Volem vincular la gent que ha arribat en els darrers anys, perquè s'integrin i entenguin que es troben en un poble que es diu Llerona.

Creieu que el jovent s'implica prou en el teixit associatiu?

Nosaltres ens plantejem quina és la manera de poder "enganxar" aquesta franja d'edat. A la gent més jove li costa venir a reunions d'una manera regular, i no volem ser una entitat tancada amb una sèrie de persones que es troben setmanalment; ens agradaria que la tothom pogués venir a dir-hi la seva sempre que vulgui. La gent no s'ha de sentir desplaçada a les reunions. Creiem que és important vincular aquesta franja d'edat que ha d'acabar sent el nostre relleu generacional.

Com valoreu l'activitat associativa de Llerona?

Ara mateix hi ha el Club de Futbol Esportiu, l'Associació Cultural l'Art del Bonsai, l'Associació de Regants, la Penya Barcelonista, l'Associació de Veïns, el Casal Parroquial, el Rockallerona i nosaltres. Déu ni do del moviment que hi ha! Sempre hem partit de la base que hi havia el Casal Pa-

roquial, que era una entitat molt forta que implicava tot el poble. Nosaltres, que l'hem viscut, sabem que tenir teixit associatiu és avantatjós per a tots.

Ha canviat el paper del Casal Parroquial?

Els temps canvien i la gent té idees noves. Tenir el Consell de Poble com a un altre lloc de trobada potser també hi ha influït. El Casal té un escenari i unes infraestructures bones, però que caldria posar al dia. Recordo el caliu de poble que hi havia al Casal quan érem petits i el cinema de cada diumenge.

Com es financia la vostra entitat?

Aquest any no ens podem queixar perquè tenim els mateixos pressupostos que l'any passat. Em sembla que ara vénen temps difícils per a les entitats. Jo crec que hem de col·laborar amb el Patronat de Cultura i amb el Consell de Poble de Llerona i tenir-hi una relació de molta complicitat. En principi anem tirant endavant perquè també hem fet moltes coses per autofinçar-nos, com loteria o el sopar de Festa Major. També tenim la sort de comptar amb aportacions tant de famílies de Llerona com d'empreses, que ajuden a tirar l'entitat endavant.

Com es pot participar en la vostra entitat?

Festes Laurona no acostuma a fer reunions setmanals, sinó que ens trobem unes tres o quatre setmanes abans dels actes previstos per començar-los a organitzar. Normalment les reunions es fan al Consell de Poble.

Quins són els vostres projectes més immediats?

El nostre projecte és fer arribar l'entitat a tothom qui hi vulgui participar. Que sigui la mateixa gent del poble la que organitzi la seva pròpia festa, per així poder estimar-la i gaudir-la més.

No obstant, per aquest proper any estem treballant en la creació d'una pàgina web que permetrà una millor difusió de l'entitat i dels actes previstos, així com també serà un punt de contacte per a qualsevol persona que vulgui participar-hi.

Ctra. 98
02400 - Granadella

RS
MICRO
SISTEMES
INFORMÀTICA I
COMUNICACIONS

esborrany@esborrany.com
93 8714658
Barrya 30 La Garriga

Àlex Vega:

“Actualment Palestina és una enorme presó, un territori trinxat, rodejat per un mur de formigó, filferro espinós i un exèrcit armat fins les dents.”

UN
JOVE DE CO-
RRÓ D'AMUNT,
QUE HA PARTICIPAT
AMB UNES BRIGADES
SOLIDARIES A PALES-
TINA, ENS RELATA
LA SEVA VIVÈN-
CIA.

Les vacances d'estiu ens conviden, sovint, a fer curtes escapades a altres regions del nostre territori o viatges a terres exòtiques i desconegudes. Però, de ben segur, que Palestina no és un dels destins més sol·licitats, malgrat ser un important bressol de civilitzacions i de religions. Aquest país, un dels que històricament ha viscut més conflictes territorials i religiosos, ha estat l'opció de l'Àlex Vega, un veí de Corró d'Amunt. El passat mes d'agost, l'Àlex, estudiant d'Història a la Universitat de Barcelona, va decidir afegir-se a la proposta d'uns companys del grup en què ell milita, Esquerra Unida i Alternativa, i marxar un parell de setmanes cap a Palestina, per participar en un projecte de reconstrucció de cases palestines derruïdes per Israel. Volia conèixer en primera persona què passava realment més enllà del que diuen els grans mitjans de comunicació; i d'això se'n diu trepitjar el país.

Què et va portar a Cisjordània?

Uns companys dels joves d'EUiA em van comentar que anirien de brigades solidaries a Palestina amb l'ONG catalana Pau Ara, que col·labora amb l'ONG pacifista israeliana ICADH (Israeli Comittes Against Houses Demolitions) en un projecte de reconstrucció de cases palestines derruïdes per Israel. Em va semblar una bona manera d'informar-me i alhora ajudar al poble palestí i vaig decidir apuntar-m'hi.

Quant temps hi has estat?

Vaig estar-hi quinze dies a principis del mes d'agost. Durant aquest període, un grup d'una quarantena de brigadistes de composició internacional vam reconstruir -juntament amb pacifistes israelians, els obrers palestins i les pròpies famílies- dues cases derruïdes, a banda de realitzar diferents activitats i visites.

Com descriuries aquest país?

És un país complex, amb paisatges de muntanya i desert, passant per un clima mediterrani, amb camps d'oliveres impressionants, amb petits pobles de cases clares i grans ciutats mil·lenàries, com Jerusalem. Al poble on vivíem nosaltres, Anata, al nord-est de Jerusalem, en un dia clar es podia veure el Mar Mort i les muntanyes de Jordània, però a només uns 400 metres teníem una carretera exclusiva per a colons israelians rodejada d'alts murs de formigó i una base militar israeliana. Actualment Palestina és una enorme presó, un territori trinxat, rodejat per un mur de formigó, filferro espinós i un exèrcit armat fins les dents. El poble Palestí està sota una bota d'ocupació militar constant.

Què és el que més et va sorprendre, positivament i negativa, a l'arribar-hi?

Al baixar de l'avió semblava un lloc normal, però quan comences a veure tants militars armats pel carrer, les coses deixen de ser tan normals. El que més negativament em va sorprendre va ser el primer control militar

MATALASSOS

 fortuny

SOMIERS

CAPÇALS DE FUSTA - FORJA - METALL - SOFÀS I SOFÀS LLIT
MATALASSOS DE LÀTEX - SOMIERS ELÈCTRICS - COIXINS
INSTAL·LACIONS A HOTELS, APARTAMENTS, RESIDÈNCIES

 Aspòl

fabricació de
somiers i
matalassos
a mides especials

Escuadral a
Llinars del Vallès
Carrer Cervantes, 51
davant carrer del cementiri

Carrer de Cánoves, 11
Tel. i Fax 93 840 12 86
0830 LES FRANQUESES

AEROPUERTO LA CHINITA MARACAIBO

que vam passar per entrar a Cisjordania, i recordo bé que a partir d'aquell punt del territori -encara sota el control d'Israel- no hi havia ni recollida d'escombraries. El més positiu va ser el tracte diari amb els palestins; vaig veure que encara conserven un gran sentit de l'humor malgrat la situació que pateixen.

Com t'hi has sentit?

Molt ben rebut per la població palestina; són molt càlids. Però també hi va haver algun moment en què vam passar-ho malament, com quan trobant-nos en una manifestació contra el mur, els militars ens van llençar gasos lacrimògens.

Com es veu Catalunya des de Palestina?

Aquest tema es graciós, perquè tothom et pregunta de quin equip de futbol ets; ells tots són del Barça o del Madrid. No coneixien massa bé Catalunya, però saben que aquí hi ha un moviment per la pau molt actiu.

El problema palestí és una història de bons i dolents?

És una història d'imperialisme amb tints racistes. Israel es comporta com la Sud Àfrica de l'Apartheid, imperialista en tant que ocupa un territori expulsant, oprimint i explotant la població nativa i alhora té una concepció racista d'un estat homogeni en religió i ètnia, ja que el govern israelià defensa Israel com estat jueu i hebreu. Per exemple, els palestins ciutadans d'Israel són ciutadans de segona.

A banda d'això, l'ultradreta cada cop té més força, i l'esquerra israeliana, pacifista i partidària de viure en pau amb els palestins, està dèbil. També és veritat que els palestins han usat la violència, però és normal que les circumstàncies d'opressió que pateixen els porti a aquestes situacions, i a l'hora de la diplomàcia han acceptat de tot, intentant buscar la pau sense obtenir resultats per part d'Israel.

El mur de Cisjordània ha servit per millorar la seguretat d'Israel?

Ha servit per augmentar els territoris annexionats de facto a Israel, ja que el mur no segueix la frontera. A més, cal tenir en compte que no és un únic mur, sinó que en són molts i alguns rodegen colònies israelianes a Cisjordania per annexionar-les. Recomano mirar un mapa de la situació actual de Cisjordania, amb els diferents murs i zones de control; és una cosa caòtica, que busca dividir Palestina i evitar que sigui un estat. Realment crec que el mur, més que no pas millorar la seguretat d'Israel, l'empitjora; perquè quant més ofeguin als palestins, més desesperats es veuran.

Com afecta el mur a la vida diària dels palestins?

El mur separa pobles dels seus camps de cultiu, separa un poble palestí de la resta de Palestina, provoca l'enderrocament de les ca-

Alex Vega, a l'esquerra, amb companys brigadistes a Jerusalem

ses properes al mur, impossibilita treballar a Israel, trenca el moviment comercial dins de Cisjordania, talla pel mig patis d'escola (això passa per exemple a Anata), fa que la gent que viu en camps de refugiats tingui davant de la finestra un mur de formigó de més de 4 metres d'alt amb torretes des d'on els militars es diverteixen disparant als dipòsits d'aigua de les cases, i un llarg etcètera.

Què haurien de fer les dues parts per solucionar el conflicte?

Potser la solució, la més idíl·lica però també la més difícil, seria un estat únic, democràtic, laic i plurinacional on tots, palestins i israelians, fossin ciutadans iguals. La solució més parlada, i possiblement més real, és que hi hagi dos estats amb les fronteres que marqui l'ONU. En aquest darrer cas, Israel hauria de reconèixer Palestina i abandonar totalment l'ocupació, a banda de permetre retornar als refugiats palestins. Palestina ja reconeix Israel, i potser hauria de fer un esforç per aconseguir que aquesta no fos una pau de compromís malgrat tot el patiment viscut.

Què podem fer des d'aquí per ajudar a solucionar el problema palestí?

Sobretot no mostrar-nos indiferents i informar-nos objectivament sobre el que passa. Actualment hi ha moltes campanyes, des de les manifestacions per a la pau a les campanyes de boicot, desinversió i sancions a Israel orientades a fer un procés semblant al que es va fer per tombar l'Apartheid.

Quina sensació t'has emportat de retorn cap a casa?

La sensació que no hi ha poder al món que doni el dret d'oprimir a ningú, i l'admiració per la capacitat de resistència del poble palestí.

Has tornat amb algun souvenir?

Sí, unes kufiyyas, el típic mocador palestí, de l'última fàbrica palestina que els queda, a Hebron.

e-mail: cmg@retolscmg.e.telefonica.net
www.retolscmg.com

- ✓ Camions
- ✓ Furgonetes
- ✓ Lluminosos
- ✓ Neons
- ✓ Lletres corpòries
- ✓ Retolació interna
- ✓ Impressió digital

Tel. 93 840 41 25 • Fax 93 840 52 38
Pol. Ind. Pla de Llerona, C. Holanda 4
08520 Les Franqueses del Valtès

El barber del carrer de Llerona, el Pepito de can Sala

Carrer de Llerona, abans carrer de Rovira de Villar

En Joan Oliver i la Francisca Lloreda

Si hi ha un famós barber de Sevilla, podem dir que també hi va haver el conegut barber de Llerona, el Pepito de can Sala.

Avui anem a veure el Joan Oliver i la Francisca Lloreda, que ens fan de memòria del temps per explicar-nos que al carrer de Llerona, abans carrer de Rovira de Villar i no pas de Catalunya, hi havia hagut una barberia. Si passeu pel carrer, avui hi trobareu el restaurant Can Carlí. Just allà hi havia hagut el barber del carrer de Llerona, conegut com el Pepito de can Sala. Hem de recular cap als anys quaranta, més o menys.

Josep Oliver Figueras, el Pepito de can Sala, nascut a Foixà (Girona), de molt petit va anar a viure, amb pares i germans, a can Sala de Corró d'Amunt. Allà va conèixer la que seria la seva dona, la Maria dels Àngels, que aleshores feia de majordoma i era germana del capellà que exercia en aquell temps a Corró d'Amunt, tot i que venia de Sant Pau d'Ordal (Subirats). Quan es va acabar la guerra, la Maria dels Àngels i el Pepito es van casar i van venir a viure a Llerona, en aquesta casa tan alta del costat de can Carlí, que també era propietat d'ells. La barberia era a la planta baixa, a l'entrada, i tenia dos pisos més amunt amb les habitacions i un terrat.

En aquells anys, però, en un poble tan petit, també hi havia competència a baix al pla, ja que hi havia un altre barber al costat de ca l'Ànima, el barber Sebastià. La rivalitat de dalt Riba i baix Riba! Quin barber afaitava més barbes? No ho sa-

www.espais8s.com

ESPÀIS 8'S
DISENY I CONSTRUCCIÓ
D'INTERIORS
I EXTERIORS
CARRER DE LERONA, 20
08001 BARCELONA
TELÈFON: 93 481 11 11
WWW.ESP AIS8S.COM

E8'S

CARRER DE LERONA, 20
08001 BARCELONA
TELÈFON: 93 481 11 11
WWW.ESP AIS8S.COM

bem pas, ni tampoc sabem com va començar la barberia del Pepito. Potser va venir tot rodat, ja que el Pepito treballava fent de barber a can Palau del carrer de Santa Esperança de Granollers, on avui hi trobem la Copisteria Palau, i diuen que quan tornava de treballar de Granollers ja tenia cua esperant a la porta de Llerona.

Però no us penseu que era una barberia i ja està. Hi venien espanyoles de vetes i mentre s'esperaven a la barberia, els homes feien la partideta i bevien el gotet de vi. Era un lloc de reunió, vaja! Perquè abans no es feia mai festa: dissabtes i diumenges també es treballava.

El Pepito de can Sala, a més a més, quan li quedava un raconet de temps, feia de pagès en un hortet a ca la Padra, on tenia fama per uns tomàquets de color de rosa fora de mida. La Maria dels Àngels també contribuïa a l'economia familiar —recordeu que estem parlant de la postguerra. Passava hores i hores davant la màquina de cosir. No hi havia fil que se

li torcés. Brodava qualsevol peça. Podríem dir que a totes les cases de Llerona hi ha llençols, estovalles o tovalloles amb dibuixos i lletres cosides per ella.

La Maria dels Àngels i el Pepito van tenir dos nois, el Joan i el Josep, i es pot dir que van viure a Llerona fins que el fill gran, el Joan, que avui ens rep a casa, es va casar i va anar a viure un tros més avall, a la casa que coneixem avui com can Oliver. Aleshores els pares van marxar a Sant Pau d'Ordal, a la casa de pagès dels avis per part de mare, a cuidar les vinyes, fins que es van jubilar i la gent del carrer de Llerona es va quedar sense barber.

Segons ens explica el Joan, en aquell temps la majoria de gent duia barba i hi havia molta feina. A la barberia, però, no es rentaven caps com avui, sinó que només es tallaven cabells i s'afaitaven les barbes. Avui si hagués d'afaitar gaire barbes, no tindria massa feina!

La Francisca ens recorda com l'avi Carlí feia llevar ben d'hora el seu sogre per afaitar-lo, encara que fos diumenge. I això que vivia ben bé al costat!

Tot i que el Joan va ajudar al pare a afaitar —diu que algun tall o un altre se li havia escapat amb aquella navalla tan llarga— ningú va seguir l'ofici i tant el seu pare com el Sebastià de baix el pla, que va anar a viure a Granollers, van deixar Llerona sense barberia.

Si mireu bé el restaurant Can Carlí i tanqueu els ulls, podreu imaginar-vos encara una barberia amb el seient de barber i les eines per afaitar... Això sí, sense cap rètol. I com se sabia que hi havia barber, si no hi havia rètol ni senyal de barberia? El poble era petit i tots es coneixien. En aquell temps al carrer hi havia la botiga de ca l'Elvira; i quan el Josep de can Pep es va casar va obrir la botiga de can Pep, avui convertida en una carnisseria que també està tancada... I és que el carrer ha canviat tant de fesomia! Can Josepet, el bar de la cantonada, s'ha convertit en pisos. Just al davant, el que es coneixia com l'era, són avui cases unifamiliars. Can Carlí ja no existeix. El restaurant ha conservat el nom de la casa, tot i que la casa alta es va enderrocar i es va transformar en restaurant...

Tenim la sort, però, de poder escriure la memòria que avui el Joan i la Francisca ens transmeten, mentre m'ensenyen, tot orgullosos, quatre néts, de les seves dues filles Anna i Àngels. Vés a saber si el petit sortirà barber...

Gràcies Joan i Francisca per fer-nos de memòria del temps d'una barberia avui esborrada, però gravada en els records de qui la va poder viure, la barberia del Pepito de can Sala, i també dels brodats de la Maria dels Àngels, que de ben segur trobarem encara a molts armaris de Llerona.

Montserrat Pocurull

Cap als anys 40, a Can Carlí hi havia el barber del carrer de Llerona

Carta de comiat als Reis Mags

Vam créixer, sí. I al fer-ho, algú ens va explicar que els Reis Mags no venien d'Orient. I que Santa Claus no creuava els cels en un trineu guiat per rens.

Vam aprendre que calia ajudar els nens que passaven gana en algun indret del món i els que no tenien joguines. Però vam descobrir que, inexplicablement, no totes les ajudes que donàvem per aquells nens arribaven al seu destí. De la mateixa manera que els nostres parents llunyans, no sempre rebien aquells correus que els enviàvem, especialment quan es tractava de paquets opulents i vistosos.

Darrera dels ulls dels nans i dels pallassos del circ, per més que intentessin aparentar deliri i esperança, observàvem la tristor de persones que no eren lliures, ni felices. Més aviat intuïem la desesperació d'uns éssers cruelment explotats de la mà de perversos empresaris que els convertien en nòmades desgraciats.

Ens vam adonar que totes aquelles meravelloses llums que engalanaven els nadalencs carrers de la ciutat, al final no eren llums de joia, sinó de desesperació especulativa d'un ramat d'afamats botiguers. I que aquell adorable Nen Jesús de la centenària botigueta de la cantonada estava fabricada a Taiwan.

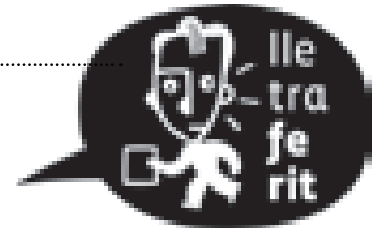
Vam descobrir que les grans estrelles del cinema, que tan fascinats ens tenien de petits, al final no eren aquelles divinitats còsmiques que ens volien fer creure, sinó que resultaven ser un producte de màrqueting virtual, convenientment adquirible per a qualsevol tanca publicitària a la Gran Via, o indignament enllaunades dins del televisor per part de qualsevol empresa de

colònies o de rellotges. El mateix va passar amb les estrelles del pop, quan les vam veure manifestant-se com a sindicalistes, megàfon en mà, reivindicant el seu dret a cobrar per la feina feta.

Vam seguir creixent. I darrera de fascinants i preciosos complexes residencials vam començar a veure merda. Molta merda. I darrera dels que vetllaven algunes entitats culturals, el mateix. Vam aprendre que la política era, al final, un curiós i indesitjable exercici de màrqueting, darrera del qual s'aixecaven robustes entitats financeres amb dubtoses intencions.

Dels governs vam entendre que les il·lusions que ens prometien estaven condicionades, fermament lligades pels interessos comercials i pels sondejos d'intenció de vot. Dels partits que restaven a l'altra banda vam aprendre que fer oposició no consistia en millorar amb il·lusió les propostes dels demés grups per tirar el país endavant, sinó en fer tot el possible perquè qualsevol projecte ideat pel govern no arribés decorosament a port. D'ells també vam aprendre que les més nobles institucions no ho eren tant, que els alts càrrecs no mereixien cap mena de respecte i que podien ser insultats i desprestigiats públicament.

Fins i tot al nostre petit poble, vam acabar descobrint que aquells homes que pensàvem que ens governaven amb criteri i saviesa, igual que aquells que restaven a l'oposició amb suposada serenitat i rigor, no ens van saber aportar gens de pedagogia democràtica. Ni tan sols, es van esforçar en simular-ho. Els Reis Mags han mort. Felç 2010.

Propòsits per al nou any

L'any passat, per aquestes dates, em vaig trobar el meu amic Jaume pel carrer. Bé, amic amic, tampoc. En Jaume era un vell conegut de l'institut. Era d'aquells nois amb els que coincidies en alguna classe, sabies que anava amb tal colla o tal altra, però que mai havia format part d'allò tan important a l'adolescència que era el teu cercle d'amics (alguns dels quals encara he vist menys que el propi Jaume).

Doncs bé, sabia que en Jaume vivia pel poble, algun dia havíem intercanviat quatre frases sense importància o el saludava des del cotxe. Però l'any passat, just abans del Nadal, me'l vaig trobar en una situació on la conversa era inexcusable; al tamboret del costat, a la barra del bar, fent el cafè del matí. Va ser allà, on parlant de la vida, de la feina, del seu fill petit i de la proximitat de les festes, em va dir el següent: "Mira noi, jo no faig mai bons propòsits de cara a l'any que està a punt d'entrar, però aquest any en tinc tres que vull acomplir de totes totes: vull canviar de look, ja que crec que semblo més gran del que sóc realment; vull anar al gimnàs, ja que començo a tenir panxeta; i vull deixar de fumar, ja que serà un bé per a la meua salut."

Aquella conversa va quedar aparçada en la part més llunyana del meu subconscient i, de no ser pel què em va passar l'altre dia, després de gairebé un any, no m'hagués vingut al cap.

L'altre dia va ser un d'aquells privilegiats en els que puc anar al gimnàs a suar totes les impureses acumulades i, vés per on, allà hi havia en Jaume. El vaig estar observant durant llarga estona, mentre corria sense moure'm del mateix lloc.

El primer que em va cridar l'atenció va ser el seu aspecte... estava realment rejuvenit. El seu pentinat, una barreja de punk i modern, l'afavoria molt i el feia semblar més jove del que era. Estava sospitosament moreno per l'incipient hivern en el que estàvem ficats i semblava més prim. Pels seus moviments i per

la familiaritat amb la que feia servir els aparells de tortura del gimnàs, no era ni el primer ni l'últim dia que trepitjava aquell espai. I realment, tots els seus propòsits assolits feien efecte: estava espectacular.

Vaig acostar-me a ell i li vaig dir:

-Hola Jaume i felicitats.

-Felicitats? Per què? - va respondre'm.

-Sí home... els propòsits... no te'n recordes... Estàs espectacular, sembles més jove. Com t'admiro... Això és força de voluntat! - vaig exclamar.

-No, això no és força de voluntat... això és molt temps lliure.

Vam anar cap a les dutxes i mentre començàvem a passar em va explicar el següent: "Tio, aquest any ha estat el pitjor de la meua vida... Primer va ser la meua dona; em va deixar per un senyor que sembla el meu avi i, a més, vaig haver de deixar jo el pis i tornar a viure amb els meus pares. Després de poc temps, la crisi, l'ERE a l'empresa i tothom al carrer. Ara cobro l'atur i, per això, tinc temps de venir al gimnàs cada dia... ja ni me'n recordava dels propòsits."

Jo em vaig quedar sense paraules. Bé, l'únic que vaig saber articular va ser que em sabia greu, que si m'assabentava d'alguna feina l'avisaria i que, ja era hora d'anar organitzant algun sopar de l'institut. Pel meu cap passava la convicció que mai, però mai més, faria cap propòsit de cara al nou any. Només demanar que tot continuï com fins avui. Em vaig acomiadar d'en Jaume que s'acabava d'engominar els seus cabells perfectes i ell em va reclamar: "Ei, no tindràs una cigarreta... és que ho estic deixant"

Bé, els propòsits de sempre són els més difícils d'acomplir... què hi farem!

Ara és el moment

Ara és el moment de fer les compres per a les festes nadalenques i, enguany, la situació del mercat del vi és afavoridora; hi ha un alt estoc en algunes bodegues. I aquest estoc no és únicament conseqüència de la crisi general o de la que pateix el sector de la construcció, en particular. Hem de pensar que molt diner del mercat del totxo havia anat a parar a la construcció de cellers d'arreu del país i, actualment, es troben que s'han fet cellers immensos per sobre de les perspectives reals de venda.

Una família tradicional del món del vi fa del seu negoci familiar una inversió de moltes generacions de feina i esforços; planta una vinya pensant que el seus fills en faran vi. Així doncs, tot aquest batibull de nous vins, ha fet que, si se sap buscar, molts professionals trobin vi d'alta qualitat a uns preus molt bons. Han passat els temps dels vins anomenats "d'alta expressió", que quan et deien el preu deies "bufa".

Dins l'oferta actual, en diversos cellers especialitzats podem trobar vins a un preu per sota del seu habitual. No tingueu ànsia de demanar recomanacions o consultar qualsevol dubte, perquè hi som per assessorar-vos el màxim de bé possible. Tot i que sempre és difícil aconsellar si no es coneixen els gustos o amb quins menjars s'acompanyaran. Però, de ben segur, que les botigues especialitzades de la comarca -que no en són moltes, però cada vegada en són més- us en facilitaran la tria.

Els consumidors de vi, cada cop més, cerquem vi amb una bona fruita i que tingui un bon pas. Actualment, els menjars que es fan són més lleugers que els que guisàvem fa uns anys. Socialment, la dona no resta a casa com abans i les iaies tenen una agenda plena: el club, les manualitats, etc. No estan a casa fent la cuina del xup-xup que requereix vi més potent. Això no vol dir que els vins amb molts anys de bóta, com els reserves i grans reserves, siguin dolents, sinó que actualment no són tan apreciats per una bona majoria dels consumidors.

Aquests dies, per a menjars multitudinaris, com és el cas de les festes nadalenques, sempre és millor un vi no massa complicat de prendre perquè ha d'agradar a tots; a diferència de les trobades més reduïdes, on ens podem arriscar proposant un vi agosarat. I com és habitual, els consells bàsics són no fer gaires barreges; proposar un vi més suau al principi de l'àpat i el més potent, al final; i per acabar l'àpat, reservar un blanc dolç per als torrons o les fruites exòtiques. Per als bombons, un negre dolç. I per a qui vulgui una opció diferent, també us proposo un cava brut reserva per començar i, a continuació, un gran reserva.

I per acabar, tingueu em compte que els destil·lats com els Malts, Armagnacs, Cognacs, Brandis i Orujos/Grapes... ens donen sensacions olfactivas i gustatives. I amb això, què vull dir? Doncs que tant si en prens un gran glop com una mica, tindràs la mateixa sensació i l'única diferència és que l'excés d'alcohol no és bo per a ningú. Cerquem sensacions plaents als sentits, i recordeu que la set es treu amb l'aigua.

Carles Font

carles@fontijordana.com

Flams de cranc amb salsa tàrtara i verduretes

INGREDIENTS (PER A 8 PERSONES):

1 llauna de cranc natural d'uns 200g.
1 ceba mitjana
200g. de tomàquets madurs
1 pot de crema de llet
5 ous
Sal i pebre

PER A LA SALSÀ TÀRTARA:

unes 7 cullerades de maonesa (uns 200cc.), 25g. de tàperes, 2 cogombres avinagrats, suc de mitja llimona, 1 ou dur i julivert.

PER A LA GUARNICIÓ:

1 carbassó, 1 pastanaga, 1 porro, 1 pebrot vermell, 250g. de pèsols.

PREPARACIÓ:

Fer un sofregit amb la ceba i el tomàquet. Triturar els ous, el sofregit i la crema de llet. A continuació, afegir-hi la carn de cranc, barrejar-ho bé i salpebrar. Untar les flameres amb mantega i omplir amb el preparat. Tenir el forn a 180º i coure els flamets durant uns 45 minuts al bany maria. També es pot posar el preparat en un motlle rectangular.

SALSÀ TÀRTARA:

Fer la maonesa amb un ou i uns 150cc. d'oli. Afegir-hi un raig de suc de llimona, les tàperes, els cogombres tallats petits, el julivert i l'ou dur ratllat. Tallar les verdures a tires primes i coure-les al dente. Coure els pèsols.

PRESENTACIÓ:

Un flamet, uns quants pèsols i les verdures al voltant, tot regat amb la salsa tàrtara.

Retalla i col·lecciona les receptes del *Garbuix*!

Antonia Pujadas

Per un Nadal més sostenible

Galzeran (*Ruscus aculeatus*)

Les festes de Nadal han estat sempre, a la nostra societat, unes dates assenyalades de solidaritat i de celebració amb la família. Cada vegada més, però, el Nadal més tradicional s'ha convertit en un temps de consum, majoritàriament poc controlat. L'augment del consumisme (compra de menjar i regals), de la mobilitat (desplaçaments als comerços, cases de familiars,...), de la despesa energètica (llums de Nadal, calefaccions,...) i la utilització d'ornaments naturals (avets, molsa pel pessebre,...) han fet que oblidem el respecte pel medi ambient.

És per tots aquests motius, que el Nadal és un bon moment per començar a aplicar conceptes de sostenibilitat (*) i estalvi energètic en tot allò que fem. D'aquesta manera, i a diferència d'altres èpoques, quan la pressió de l'home sobre la natura era molt inferior a l'actual, avui en dia la sostenibilitat és un exemple de responsabilitat vers el medi ambient.

Així doncs, per a un Nadal més sostenible a la natura, algunes de les accions més immediates que podríem dur a terme són:

No fer servir molsa per fer els pessebres, ja que aquest és un tipus de vegetació molt especial, que necessita humitat elevada per viure. La molsa té una funció molt important en els nostres boscos: es troba en zones humides i ofereix protecció al sòl del bosc, donant un bon nivell d'humitat a la terra així com, també, protecció a petits animals que hi viuen. Si ens enduem la molsa del bosc (o la comprem a les fires), exposem el terra a la dessecació i n'augmentem el risc d'erosió. A canvi, podem utilitzar altres materials per fer el pessebre: fulles seques, sorra o serradures.

No utilitzar les clàssiques plantes ornamentals nadalenes: el boix grèvol, el vesc o el galzeran. Aquestes plantes tenen funcions molt importants en el seu ambient natural; els seus fruits són l'aliment d'alguns animals que passen l'hivern en els nostres boscos i també són un refugi per a molts d'altres. D'altra banda, la recollecció d'aquestes plantes està regulada per la llei i, per tant, està prohibit agafar-les del bosc. A canvi, podem utilitzar reproduccions artesanals d'aquestes plantes, que ens faran la mateixa funció i evitarem malmetre l'ecosistema natural.

Compreu arbres de Nadal de planters controlats. Molts dels populars arbres de Nadal formen part dels nostres boscos de manera natural i hi tenen un paper ecològic fonamental. Si els talem de manera incontrolada, perjudiquem greument el medi natural. És per aquest motiu que, actualment, la majoria dels arbres de Nadal es cultiven en planters especialitzats (principalment entre les Guillaries i el Montseny). És responsabilitat nostra comprovar que els arbres que comprem porten l'etiqueta que garanteix el seu origen sostenible i que ens indica la plantació de la qual procedeix. És molt important, també, que quan acabem les festes, portem els arbres a les deixalleries, als punts verds o als punts de recollida que designen els ajuntaments. Amb aquesta recollida d'arbres, se'n farà compost, un adob molt útil en jardineria i agricultura.

Per a més informació sobre el Nadal sostenible, podeu consultar:

<http://www.gencat.cat/nadal/2008/cat/index.htm>

<http://www.diba.es/xarxasost/cat/NadalSostenible.pdf>

(*) la sostenibilitat és satisfer les necessitats de la generació actual sense comprometre la capacitat per satisfer les necessitats de les generacions futures.

Olga Alcaide

Biòloga

SILUET

PERRUQUERIA I ESTÈTICA

Pça. Gaudí 2, 1-3ª
08520 Cornò d'Avall
Tel. 93 848 33 84
www.lesfranqueses.net/siluet